

tündöklik mind. Egész nap fényeskednek azok a szép üvegyertyák az ágakon. Valamikor, így esténként, már a betlehemesek is jártak. De szép is volt az Istenem! — mondta álmodozva. — Milyen jó annak, aki ilyenkor nincs egyedül! Mindig fájdalmas a magány, de ezen az estén még fájdalmasabb.

— Tudom én azt, nagyon tudom — mondta Karács Emil egészen elvékonyodott hangon. — Hát tessék eljönni azon az estén! Úgy könnyebb lesz mind a kettőnknek.

— Szokott fenyőt díszíteni?

— Igen, amíg anyám élt, minden évben. De most majd...

— Hozok én egyet, egy kicsikét és feldíszítjük. Így tényleg szebb lesz majd az ünnep. Tavaly csak sírdogáltam magamban otthon. Most meg majd dalolunk. Akkorra biztosan rendbe is jön — mondta biztatóan, s közben a párnákat veregette vörös, kidolgozott kezével. Közben réges-régi pásztorcalt dúdolt.

Karács Emil meghatódva hallgatta a rózsás arcú, derűs asszonyt.

— Virágot tetszik-e tudni töveztetni?

— Hát már hogyne tudnék, az a legkedvesebb. Nekem is van otthon vagy húsz cseréppel.

— Akkor majd a jézusszívét meg tetszik nekem újítani — mutatott az ablak felé. — Anyámnak a legkedvesebb virága volt.

— Akár máma is, ha akarja — s az ablakhoz ment megnézni a virágot. — Gyönyörű — mondta áhítattal. — Ennél szebbet el sem lehet képzelni. Ennek nem szabad meghalnia soha. A jézusszíve nem halhat meg, annak örökké kell élnie.

Karács Emil szeme gyanúsán fénylett. Nézte a sürgő-forgó asszonyt, s megtelt a szíve az ünnep melegével.

PARANCS JÁNOS VERSEI

Mint a törődött...

*Mint a törődött, öreg bútorok,
apáink kerti szerszámai, katonaládái,
s a kallódó egyéb rekvizitumok,
mint a lisztesládából eszkábált pad,
az ebédlőasztalból virágtartóvá
átalakított, alacsony pódium,
mint a rongyszőnyeg,
a falidiszként szolgáló
sulykolófa, cserépedény,
mint a használatból kikopott
mozsár, zsebóra, néprádió,
a fiókok mélyén porosodó levelek,
az értelmüket veszített vallomások, üzenetek,
mint a szemétre hányt napilapok,
rossz gázöngyújtók, töltőtollak,
hervadt virágcsokrok,
kiürült műanyag zacskók, flakonok,
mint a fölösleges ócskaságok,
mint a földben szuvasodó,
lassan porladó csontok.*

Történet

*Amikor a túlsó partra
végre átevíckélt
véres vatták,
véres tamponok között,
moralista intelmek
zuhogó zápora paskolta,
dörgedelmes prédikációk
csattogó ostora
terelgette és hajszolta
a rőfögő kétlábúakat,
a kőszobrokat,
a lángoló tekercseket,
a kőbepólyált legendákat,
vissza,
vissza a bűzös karámba,
vissza a csönd birodalmába,
ahol a szabad akarat
püffedt vízihullaként hever,
oszladozik a nyálkás fövényen,
az ólomszürke ég alatt.*